

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoE/98/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215208071
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4215208071.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, zast. JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, proti povinnej: I. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX, o vymoženie sumy 34,79 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 8Er/712/2015-30 zo dňa 2. decembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Komárno č. k. 8Er/712/2015-30 zo dňa 2. decembra 2015 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ustanoveniami § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa uviedol, že ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Pri preskúvaní toho či je predložené rozhodnutie vykonateľným exekučným titulom sa súd zamerlal najmä na zistenie či bol predložený rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov ide o rozhodnutie vykonateľné po formálnej a materiálnej stránke. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa zistil, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vzhľadom na to je možné vychádzať z toho, že ak neexistuje rozhodcovský rozsudok, ktorý je spôsobilý byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následné zastavenie exekučného konania, a preto súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal právny zástupca oprávneného v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Svoje odvolanie oprávnený odôvodnil § 205 ods. 2 písm. a), d) f), h) a e) OSP, pričom uviedol, že prekročením zákonných limitov pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí a odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. S poukazom na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku

uviedol, že exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Inak povedané, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo ako súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nie je možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvavej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 159/2009. Mal za to, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Teda je tu prekážka „res iudicata“ a uvedeným konaním dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko súd svojím konaním išiel nad rámec zákona. Nie je možné, aby súdy ignorovali vôľu zákonodarcu, ktorú jasne vyjadril pri konštruovaní vzťahu medzi súdnym a rozhodcovským konaním. Dal do pozornosti, že v zmysle ustanovenia II. časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok, Poštová banka, a.s. postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijíť túto zákonom stanovenú ponuku. Konštatoval aj nesprávne aplikovanie ustanovení Občianskeho zákonníka a § 153 ods. 1 OSP. Poukázal aj na odlišný postup iných súdov v tejto oblasti. Konštruovaním nového skutkového stavu bez účasti oprávneného a odňatím možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí a odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Uviedol, že je vylúčené a v rozpore s Ústavou SR priamo vyvodzovať práva a povinnosti zo Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko ide o sekundárny prameň práva a je záväzný pre každý členský štát, nemožno ju použiť v horizontálnych vzťahoch medzi subjektmi súkromného práva, zvlášť ak už bola do právneho poriadku už implementovaná. Mal za to, že súd prvého stupňa tak neprimerane zvýhodnil povinného pred exekučným súdom, čím bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia. Exekučný súd nahrádza pasivitu povinného, bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek úkon a svojím postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Všetko uvedené oprávnený konštatoval s poukazom na rozsiahlu judikatúru súdov a Ústavného súdu SR v tejto oblasti.

Na podklade vyššie uvedených skutočností oprávnený navrhol zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, príp. alternatívne navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté uznesenie ako aj postup súdu prvého stupňa, ktorý mu predchádzal, v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Rozhodol tak, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 30. 03. 2015, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor písomným podaním, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 28. 04. 2015 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovského rozsudku č. PC-A/0913/0245 zo dňa 31. 10. 2014. Následne súd prvého stupňa obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol napadnutým uznesením.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 12. 2014 (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd uvádza, že spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny. Odvolací súd preto poukazuje, že medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia o spotrebiteľskom práve.

Z predloženej zmluvy totiž vyplýva, že (pôvodný) oprávnený vystupuje ako veriteľ, pričom medzi predmety jeho činnosti patrí aj poskytovanie úverov, teda oprávnený pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a považuje sa za dodávateľa. Zo zmluvy je taktiež preukázané, že povinná uzatvárala zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a považuje sa teda za spotrebiteľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka sa vzťahujú práve na taký druh zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Ide o osobitnú ochranu v rámci ochrany spotrebiteľa, pričom zákon v § 53 vymedzuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a rozlišuje, či boli individuálne dojednané alebo nie. Je teda dôležité, či spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa s nimi pred uzavretím zmluvy ale taktiež aj to, či ich mal možnosť ovplyvniť. V tomto smere sa zabezpečuje ochrana najmä tým zmluvám, pri ktorých sa zmluvné podmienky pripravujú vopred a pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Z predmetnej zmluvy je zrejmé, že bola vopred pripravená oprávneným pre veľký počet spotrebiteľov, z čoho vyplýva, že povinná nemohla ovplyvniť jej obsah a zmluvné dojednania, ide teda o štandardnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú možno označiť aj ako formulárovú, adhéznú a na spotrebiteľské vzťahy je potrebné aplikovať spotrebiteľské právne normy bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod.

Odvolací súd v tomto smere poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V zmysle tohto ustanovenia exekučný súd posudzuje súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by exekučný súd nesúlad so zákonom zistil už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, musí žiadosť súdneho exekútora zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade, ak by exekučný súd tento dôvod zistil neskôr, t.j. až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, musí exekúciu následne zastaviť. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 57 ods. 1 a 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku konštatuje, že súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí existenciu niektorého z dôvodov na zastavenie exekúcie. Súd tak v priebehu celého konania ex offo skúma splnenie predpokladov na vedenie exekúcie, preto súd prvého stupňa je oprávnený a aj povinný v prípade zistenia niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, následne exekúciu zastaviť, pričom tak môže uskutočniť na návrh ako aj bez návrhu. Odvolací súd zdôrazňuje poukaz na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 372/2011-18 zo dňa 13. 09. 2011 súvisiaceho s problematikou neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že: „všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať“. Ústavný súd SR v citovanom rozhodnutí poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý

v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej“.

Uvedené závery sú v súlade aj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, v ktorom je uvedené, že „pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia nepripustný“.

Exekučný súd je totiž v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Uvedený postup exekučného súdu nie je v tomto prípade posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeruje k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvého stupňa len realizuje svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku; t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku správne preskúmal nielen žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, ale aj zmluvu o osobnom účte č. 16028091 zo dňa 05. 08. 2008 a to v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú spotrebiteľské vzťahy. Predmetná zmluva totiž môže obsahovať viaceré neprijateľné podmienky.

Podľa názoru odvolacieho súdu jednou z neprijateľných podmienok tak ako správne ustálil aj súd prvého stupňa v napadnutom uznesení je aj samotná rozhodcovská doložka (čl. 10.2. Všeobecných obchodných podmienok), ktorá akákoľvek, bez ohľadu na jej formu a znenie obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Takáto rozhodcovská doložka je preto podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. V predmetnom exekučnom konaní ide o tento prípad. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa bola spôsobená najmä tým, že spotrebiteľovi bolo zároveň týmto postupom odňaté právo brániť sa a podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd, pričom ide o právo spotrebiteľa upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky), pričom táto podmienka nebola individuálne dojednaná a je súčasťou zmluvných podmienok oprávneného, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Povinná tak rozhodcovskú doložku nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť, mohla zmluvu iba ako celok prijať alebo ako celok odmietnuť.

V zmysle § 243d ods. 1 Exekučného poriadku, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu a ktoré neboli ukončené k

1. januára 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014. Súd prvého stupňa preto správne rozhodol podľa predpisov účinných do 31. 12. 2014.

Preto celý postup od rozhodcovskej doložky až po rozhodcovský rozsudok je prejavom zneužitia práv dodávateľa, ktorý si vlastne takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považuje odvolací súd za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, a preto bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku už v štádiu rozhodovania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko súdny exekútor žiadal vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú doložku) ani nemal byť vydaný, nakoľko rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania. Súd prvého stupňa preto správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako celok.

Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že „po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnená a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovenie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného“ (z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 41/2012 zo dňa 22. 03. 2012, IV. ÚS 461/2012-26 zo dňa 28. 08. 2012).

Vo svojom odvolaní oprávnený ďalej poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012. Odvolací súd preto dáva zároveň do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 433/2013-23 zo dňa 10. 09. 2013 v ktorom ústavný súd konštatoval, „že ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013 rozhodol v prospech sťažovateľky a tiež prijal i ďalšie sťažnosti na ďalšie konanie, ale táto skutočnosť ešte i vzhľadom na vysvetlenie najvyššieho súdu na s. 5 svojho odôvodnenia nemôže mať na „preskúmanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla“, ak navyše v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 595/2012 a pod sp. zn. III. ÚS 264/2012 boli sťažnosti sťažovateľky ešte predtým odmietnuté ako zjavne neopodstatnené a s týmito dôvodmi sa III. senát plne stotožňuje“. Odvolací súd sa plne stotožňuje s uvedenými závermi, preto nevidí dôvod na odchylenie sa od doterajšej svojej rozhodovacej činnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.